

CARTES A UN POETA

Capitol IV

Maite Soler

Remitent: Josep Sánchez Herran
C/. Bonavista, 204
Sabadell (Barcelona)

Francisco Solé
Unamuno, 1431
1879 Quilmes O.
Buenos Aires (Argentina)

1 abril 2004

Benvolgut Francisco:

Em preguntes que fem després del 11 M. Amb franquesa, ens ha tocat viure els moments més angoixosos de la nostra època. Molts de nosaltres hem passat la nit en vetlla, inquiet, empesos per pensaments lúgubres, tristos, barrejats amb la ràbia continguda que produeix la impotència del no poder fer-hi res.

Tots som víctimes d'un atac irracional, inútil, egoista, provocador de incertesa. Tots ens sentim desvalguts, tots ens sentim solidaris. Però també és cert, que jo mai m'hauria atrevit a concebre la idea que una acció d'aquesta magnitud pogués cabre dins la ment d'uns desaprensus dotats de tanta vocació de fer mal. Sí, aquí es mata, i no podem fer distincions a l'hora de nomenar un botxí. Queda en evidència que la ètica no existeix i el punt d'honor tampoc, quan algú decideix acabar amb la vida d'altri.

En un primer moment es va dir que eren els de E.T.A. els qui havien assassinat tants innocents; més tard, fins hi tot van haver-hi veus que exculpaven la banda assassina dient que no podia ésser, que els de la E.T.A. no eren tant dolents. Que no eren què? Ràbia continguda amic meu, ràbia, fàstic, incertesa. Quin futur deixo jo als meus fills?

No hi busquis atenuants a aquesta barbàrie, perquè a la que esbrinis una mica et trobaràs amb una colla d'assassins que maten amb un paquet bomba, una motxilla bomba, un cotxe bomba, un ganivet de cuina, amb un fusell... maten per qual-sevol fútil motiu. Segons qui, hom no llegeix ni estudia, el que fa és convertir-se en un fanàtic disfressat de creient per veure si així arriba a assolir el paradís al més enllà. Per Allà confonen Deu amb odi.

I tots diem que creiem en la bondat i el respecte. El cel ens està esperant - si és que n'hi ha -, doncs bé, potser trobem un

lloc en el seu hemicicle, total, fingir no costa res, i si més no, no es perd res en el teatre de la vida, un cop morts ningú parlarà de nosaltres.

No hi ha bèsties a la terra que siguin tan bèsties com la raça humana. Perquè ho destrossem tot, ho podem tot, ho contaminem tot, i tot allò que no podem emportar-nos, ho destruïm, i Deu tant tranquil. Es Ell qui va dir: Creixeu i multipliqueu-vos. I així ens va maleir, generació rera generació, per mitjà d'aquells que no tenen entranyes, que viuen entre els vius sense ànima; que anihilen a aquells innocents que troben pel carrer sense aturar-se a pensar que també són com ells, persones.

Ens han ben fotut, els morts arriben a 200, els hospitals estan plens; Madrid és un cementiri, no es dona l'abast. Tothom dona sang, la gent ajuda com pot. Més tard aquesta mateixa gent deixarà el seu ciri encès a l'estació d'Atocha.

La pudor de mort es barreja amb l'alè d'impotència del que socorre i no pot fer-hi més.

I és que Deu quan va concebre l'home - si és que d'això se'n pot dir home que tufeja pels quatre costats i és mal intencionat pels vuit - en que es deuria fixar? Quin model i semblança va fer servir Deu?

Equatorians, ucraïnesos, polacs, àrabs, de totes les races i creences. Quants savis? Quants honestos? Bons i miserables? Per a tots ells i per nosaltres amen

Tothom respon l'endemà sortint al carrer amb manifestacions multitudinàries. Per a tots ells i per nosaltres amen.

Dissabte al vespre toca remoure a consciència dels qui manen, com en els vells temps. La resposta a l'actuació del govern en tota la crisi, és la de la gent al carrer, gent vinguda d'arreu, organitzada cívica, mai no s'havia vist una cosa així. Alguns tenen por a la revolta, com la "Revolta del Pa", " El Corpus de Sang" i tantes d'altres, però res de res, ningú no provoca ningú, potser massa farts de violència.

De sobte, a casa, començo a sentir una remor que em resulta familiar, però que alhora em produeix una angoixa terrible, em venen al cap moments viscuts a Buenos Aires, el meu pensament es dispersa i ja no sap on va, com pot ésser que una cosa així torni a succeir? La "Cacerolada", recordes amic Francisco? Tots petits i grans sortiem al

carrer per abordar la incomprensió del nostre govern; colla de cretins! Que no saben escoltar, que vàrem matar la gallina dels ous d'or Argentina, Venezuela... El petroli, les vaques, el blat, tots a la puta misèria de l'especulació, pa per avui fam per demà. La gent d'allà ja no vol viure al seu país, i viuen aquí, i quants varen deixar els seus somnis en aquell maleït tren?

Tot el que va passar va quallar, el diumenge 14, 14M, dia d'eleccions. Zapatero va derrotar Rajoy en un canvi electoral sense precedents, el Partit del Socialistes aconseguia 164 diputats, i el Partit Popular, 148; el PSOE obtenia la victòria amb quasi 11 milions de vots, el més gran recolzament en els 27 anys d'eleccions democràtiques, i, el candidat, Zapatero, prometia en el seu discurs fer un canvi tranquil i governar per a tots amb humilitat; també va assegurar que el poder no el canviaria.

En la seva primera compareixença com a guanyador, Zapatero va aprofitar per demanar un minut de silenci en memòria de les víctimes dels atemptats, i els crits dels simpatitzants socialistes en record dels 200 conciudadans morts assassinats el dijous, es deixaren sentir per colpir a aquells que havien perdut la seva majoria absoluta d'una manera contundent.

Van ser els electors d'aquest país els encarregats de treure la majoria absoluta al PP.

Saps amic meu què és el que em pregunto? Encara que tu ja ho saps sense que t'ho digui. Que el poder emergent tindrà més d'una ocasió per demostrar la seva sinceritat. Esperem que els nou vinguts sàpiguen apreciar més les crítiques que l'afalac.

Una de les coses que em preocupa és el com resoldrà el senyor Zapatero polítiques tan compromeses com és ara l'econòmica, la reforma de la Constitució, o la política exterior; què passarà amb les tropes i els soldats que tenim a l'Irak?

Era dimarts, 30 de Març i amb deu hores de retard sortien les tropes que havien de fer el relleu dels soldats que es troben no sabem massa què fent en unes terres de no sé on. Que jo sàpiga a mi aquella gent no m'ha fet res.

L'engranatge de la política està servit, la roda és massa gran i feixuga per aturar-la, tot plegat sota els designis d'aquest Deu tan misericordiós que ens va crear a tot a la seva imatge i semblança.

Com a l'Argentina, Venezuela, Perú, Equador... Ja ningú hi pot viure, ni tan sols anar de vacances. Jo prego al gran Configurador de l'espècie que ens doni un cop de mà. I a fora que no para de ploure, plou que no deixa de ploure, com diu aquella dita, plou tant que s'ofeguen els peixos.

L'engranatge de la vida que no s'ha de deixar passar. I continua plovent.

Les llàgrimes s'assecaran però el cor no oblida I els records. Bufarà el vent de l'oblit... però aquelles tombes... i aquells cents de morts enterrats... Això és un funeral, el funeral d'un error...

